

AMBROSIUS

AVARUUEDESSA

MAARIA LAIHO

AMBROSIUS

AVARUUDESSA

MAARIA LAIHO

Copyright © Maaria Laiho 2024

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8412-9

Taitto: Timo Heikkinen

Kannen kuva: Maaria Laiho, Timo Heikkinen

Kuva sivu 35: Maaria Laiho

Kuva sivu 74: Risto Kajo

Kuvat sivu 75: Maaria Laiho

JOHDANTO

Oli vuosi 2070 ja planeetalla Maa elettiin vaiherikkaita aikoja. Maassa asuvien ihmisten teknologia oli kehittynyt vinhaa vauhtia ja maiden välinen kilpailu oli kovaa. Kiinnostus avaruutta kohtaan oli suuri ja haluttiin rakentaa uusia aluksia, joilla sinne olisi turvallisesti päästy. Ihmiset tahtoivat vieraille planeetoille tutkimaan, kenties valloittamaan niitä ja ehkä jopa asuttamaan sopivan tuntuisen paikan, koska luonnonvarat Maassa olivat kovasti ehtymään päin ja ihmisiä oli liikaa asuinpaikkansa kokoon nähden. Heitä kiinnosti tutustua nimenomaan elinkelpoisiin planeettoihin ja niiden mahdollisiin, toivon mukaan suopeisiin asukkaisiin. Yhteistyö paikallisten asukkaiden kanssa oli ihmisten mielestä kiinnostava ajatus, eikä sitä osattu pelätä. Nyt eräs pohjoinen valtio nimeltä Suomi oli noussut kehityksensä huipulle ja se oli hyvin kunnianhimoinen oman projektinsa suhteen. *Projekti Achatius* oli suuri rahoituskohde, avaruusalus, jonka tarkoitus oli lennättää astronautit uudelle vieraalle planeetalle, jolle annettiin nimeksi Achatius. Se oli Maata hieman pienempi planeetta

kaukana ulkoavaruudessa. Se oltiin löydetty viisi vuotta sitten Suomessa ja sitä oltiin alettu oitis tutkimaan syvemmin. Kävi ilmi, että Achatiuksessa saattoi olla ihmisen hengitettävää ilmaa, mikä tietysti lisäsi entuudestaan kiivasta keskustelua aiheesta. Toivo uudesta superplaneetasta kasvoi ja kasvoi ja odotukset sen kuin nousivat. Ihmiset olivat hilpein mielin ja jaksoivat puhua aiheesta aina vain lisää. Se oli ruokapöytien loputon keskustelunaihe ja tämän pienen kansan, Suomen, ylpeyden ja itsetunnon lähde.

Avaruusalus Achatius sijaitsi Suomen pohjoispuolella Sodankylässä, joka sijaitsi aivan keskellä Lappia. Sinne oltiin rakennettu iso tukikohta, jossa tutkijat, tiedemiehet, astronautit ja sotilaat asuivat omissa pienissä yksiöissään ja he jakoivat ison vehreän oleskelutilan, jossa oli paljon kasveja ja kukkia, vesiputous, valkomustat lattialaatat ja yksi kissa, josta kuulemme lisää myöhemmin. Se ei ollutkaan ihan mikä tahansa kissa, vaan tuleva seikkailija.

Koko Suomen avaruushanke oli huippusalainen ja tavoitteena oli päästä Achatiukselle tutkimaan paikkoja. Tulevat astronautit oli koulutettu hallitsemaan alustaan kaikissa mahdollisissa

tilanteissa ja he myös pitivät huolta kunnostaan syömällä oikein ja juoksemalla ja nostelemalla painoja joka päivä. Astronauteista kaksi oli sotilaita, yksi tutkija ja kaksi yleismiestä. Kuri oli kova kaikilla. Eritoten sotilaat keskittyivät hyvään fysiikkaan ja turvallisuuteen. Achatiukselle oltiin lähettämässä kaksi naista ja kolme miestä. Aida oli hankkeen tutkija, Ben ja Frans sotilaita ja Hans ja Sara yleishenkilöitä, jotka olivat näppäriä vähän kaikessa. Lisäksi Ambrosius-kissa sai lähteä mukaan. Se oli oranssi kotikissa, maatiainen ja sillä oli valkoiset tassut, valkoinen kuono ja valkoinen hännänpää. Se oli älykäs, kiltti ja empaattinen nuori kolli ja hankkeen tutkija tahtoi sen ottaa mukaan. Eihän sitä tiennyt, jos tämä kissa kommunikoi mahdollisten asukkaiden kanssa paremmin kuin ihmiset. Kissassa on paljon potentiaalia, sellaista mitä ei ihan heti tule ajatelleeksi. Se ei ole ahne ja itsekes, ei ainakaan niinkuin ihmiset. Aida, tutkija, näki tässä paljon tärkeitä asioita ja sai perusteltua kissan ottamisen mukaan matkalle ja niin Ambrosius-kissan elämästä oli tulossa aivan erilainen kuin lajitovereidensa. Mihin vielä veisikään tämä seikkailu. Noh, asia kerrallaan eteenpäin. En voi kertoa kaikkea heti.

ENSIMMÄINEN LUKU

Oli lauantai 31.5.2070. Lokaatio: Sodankylä, Suomi. Projekti Achatiuksen tutkija Aida Lappalainen nukkui kotonaan omakotitalossa ja hänen vierellään nukkuivat mies Sakari ja viisivuotias tytär Kaisa. Aidalla oli yllään musta toppi ja mustat, väljät housut. Hänen hiuksensa olivat lyhyet ja vaaleat ja hänen olemuksensa oli ehkä hitusen poikamainen. Yht'äkkiä hopeinen iso herätyskello alkoi soida ja Aida vaiensi sen. Tytär oli nukahtanut äitinsä syliin eikä herännyt edes kellon soittoon. Mies ynähti hieman, mutta vaihtoi vain puolta. Aida katsoi rannekelloaan, jonka viisarit osoittivat juuri ja juuri kello kuutta aamulla ja hän tiesi vain yhden asian: Oli lähdettävä. Oli jätettävä koti, jonne hän oli päässyt poikkeuksellisesti nyt kun lähtö oli lähellä. Hänellä oli alle tunti aikaa palata avaruusalukselle leiriin. Haikeana hän yhä katseli katossa olevia paksuja hirssiä ja sitten rakkaitaan ja kesti pienen tovin, ennen kuin hän pääsi ylös sängystä herättämättä muita. Hän antoi suukon lapselleen ja

kuiskasi hiljaa "Nuku vain" ja hänen mielensä oli synkkä. Hän joutui jättämään rakkaansa tietämättä palaisiko enää koskaan takaisin. Tietenkään hän ei ollut asiaa sillä tavalla esiin tuonut, vaan hän oli rohkaissut perhettään ajattelemaan ja odottamaan valoisasti jälleennäkemistä. Vaikkei hänellä ollut lainkaan tietoa siitä, onnistuisiko matka.

Onnistuisiko ylipäätään edes lähtölaukaus.

Aida puki verryttelyvaatteet päälleen ja pakkasi reppunsa. Mukaan hän otti medaljongin, jossa oli hänen rakkaittensa kuvat. Yöpöydälle Aida jätti paperilapun, johon hän oli lyijykynällä kirjoittanut viestin "Ilo edellä, murheet takana" ja sitten hän lähti päättäväisesti ja peräänsä katsomatta vaaleanpunaisesta isosta talosta.

Aidan välit mieheensä Sakariin olivat olleet kauan viileät. He vain elivät arkea vailla intohimoa. Heillä ei ollut läheisyyttä, jota Aida olisi kaivannut. Mutta Aida välitti miehestään silti ja rakasti tätä kaikesta huolimatta.

Perillä Sodankylän avaruusaluskeskuksessa Aida käveli sisään vartioidusta panssariovesta, vilautti ID-korttiaan lukijalle ja jatkoi suuren salin läpi, joka oli täynnä työntekijöitä ja jonka lattialaatat oli pesty kiiltäviksi. Hän tervehti kaikkia tuntemiaan

henkilöitä, mukaan lukien siivoojaa. Hän meni huoneeseensa. Muut matkaan lähtijät olivat jo perillä: Hans, Ben, Sara ja Frans. Tunnelma oli outo, hieman jännittynyt. Miksi? Koska he tiesivät mikä heitä odotti, ainakin sinne päin. Heidän alitajuntansa oli vahva ja se tiesi, että matka saattoi jäädä viimeiseksi.

- No, joko tuntuu mahanpohjassa, kysyi Frans hieman kujeillen kaikilta.

He olivat kokoontuneet Aidan huoneen oven ympärille juoruamaan ja vertailemaan tunnelmia. Frans jäyti purukumia kuten aina ja nojaili oven pieluksiin. Kaikilla oli päällä tummat armeijan vaatteet, jotka he olivat saaneet paikan päältä. Ben pesi hampaitaan harjalla suu vaahdossa, mutta vaikutti silti olevan erittäin keskittynyt.

- Kyllä tuntuu, en niinkään pidä itse lähdöstä, vastasi Sara.

- Mitäpä sinä lähdöstä tiedät, eikä me kukaan, sanoi Frans.

- No ei sillä, mutta en vain pidä ajatuksesta kun tiedän kaikki ne siihen liittyvät riskit, Sara jatkoi.

- No joo, mutta kuule kaikki on kyllä yhtä arvausta vain, koska eteen saattaa tulla aivan uusiakin vaaroja, syteen tai saveen, kuolla tai

sitten ei. Turha edes miettiä. Mutta tsemppiä vaan itse kullekin, sitä tarvitaan! Frans paahtoi ja kaikki poistuivat omiin huoneisiinsa kun äänimerkki kajahti ilmaan ja sanoi naisen äänellä "Lähtöön 30 minuuttia".

Syntyi yht'äkkäinen kiire ja häsellyys. Äänimerkki toisti itseään aina tietyn väliajoin ja sen minuuttilukema muuttui pienemmäksi ja pienemmäksi. Mutta kymmenessä minuutissa olivat kaikki jonossa matkalla avaruusalus Achatiukselle, tuolle kuuluisalle ihmisten toivolle. Asiaankuuluvat avaruuspuvut yllään he menivät portaat ylös ja pitkää läpinäkyvää putkea pitkin jonkin matkaa ja sitten metallisia vohveliportaita pitkin alas ja siitä edelleen avaruusaluksen ohjaamoon vievää käytävää pitkin, jossa oli heiluvat seinämät ja joka muuttui lievästä ylämäestä jälleen portaiksi. Ambrosius-kissalla oli avaruuteen suunniteltu kuljetuslaatikko. Nyt he olivat ulkoilmassa ja aurinko paistoi kauniisti ja lämpimänä heidän olkapäilleen. Aida oli ottanut kantaakseen kissan ja se maukui kovaäänisesti. Alhaalla jossain he näkivät lehdistön pieninä pisteinä ottamassa kuvia, sen salamavalot räpsyivät vinhaan tahtiin ja he huusivat jotain, mutta se ei kuulunut. Tätä pientä vaimeaa

ääntä lukuun ottamatta oli rauhallista ja jotenkin seesteistä. Kuin aika olisi pysähtynyt. Nyt Frans, sotilas, saapui aluksen ovelle ja sanoi "Hyvästi" ja käveli ovesta sisään. Häntä seurasivat tutkija Aida ja Ambrosius-kissa, yleismiehet Hans ja Sara ja sotilas Ben. Siinä järjestyksessä nämä astronautit myös asettuivat hienon valkoisen avaruusaluksen ohjaamoon istumaan kuten heidät oli opetettu. Alus oli suippo ja sen kärki terävä ja sen kyljessä oli iso Suomen siniristilippu ja teksti Achatius. Nyt se oli viimein tapahtumassa. Lähtö oli käsillä ja Aida piti kiinni kaulassaan olevasta medaljongista. Avaruusaluksessa miehistö sai yhteyden avaruuskeskuksen ohjaajiin ja heille kerrottiin lähtölaskennan alkavan tuota pikaa. Heille toivotettiin runsain mitoin onnea ja pitkää ikää.

- Lähtölaskenta alkaa pian! Onko siellä kaikki kunnossa? Oletteko kaikki kiinni ja olo hyvä? Onko kissa mukana? kyseltiin asemalta.

- Kaikki hyvin, vastasi Ben, joka istui vasemmalla reunassa. - Se kissa on Aidan vieressä maassa.

- Selvä, lähtölaskenta alkaa.

Ja niin he valmistautuivat lähtöön, kukin omalla tavallaan. Jännitys oli suunnaton, vaikka tämä olikin

AMBROSIUS AVARUUDESSA on kauhun täyteinen scifi-novelli, jossa tavallisesta kotikissasta tulee sankarihahmo.

Kirjassa astronautit

seikkailevat vieraalla

planeetalla ja kohtaavat hurjia vastoinkäymisiä.

Avaruusolennot

tekevät heidän

vierailustaan pirullisen ja pelottavan. Tuntuu,

ettei toivoa enää ole...

Ambrosius avaruudessa on Laihon ensimmäinen scifi-novelli. Aikaisemmin hän on kirjoittanut runoja ja rikosnovelleja.

9 789528 084129